

за борба, следъ като единичнитѣ опити на отдѣлнитѣ страни, сами да се освободятъ отъ турската тирания, оставаха ялови. Федерацията трѣбвало да обхване: България, Сърбия, Черна-гора, Ромъния и Гърция. Този „християнски балкански съюзъ“, както самъ се изразява, щѣлъ да бжде поставенъ на демократични основи; но съвсемъ не се харесвалъ той на балканскитѣ монархисти, особено на сръбскитѣ. Последнитѣ съ Обреновичъ III сж гледали на тази идея прикрито: Сърбия да застане на чело на федерацията съ непосредствена задача: общъ щурмъ надъ Турция. Неискренитѣ замисли на сръбитѣ къмъ българитѣ и тѣхниятъ пансърбизъмъ бѣха доловени отъ Раковски. Той пропагандира идеята и въ Букурещъ (1864) за едно сближение между българи и ромъни, посочвайки на исторични, общи за двата народа елементи — езикови и битови. Той прокламира: „любовъ, сжъзъ и права народности“ — условия за братски връзки между двата народа. И въ Ромъния Раковски е принуденъ да пише примирително спрѣмо Турция, а, отъ друга страна, да предприема революционна акция противъ нея. Въ 1866 год., подкрепенъ отъ ромънското прави-